

בס"ד
פרשת חקת
חידושים וביאורים על פי הזוהר

על פניו תרצה ותחשוק בלימוד התורה ובתפילה,
בכדי להתקרב לבוראה, אבינו שבשמים, ובכל
יום ויום, עם תוספת כוח והתלהבות.
אך לא כך פני הדברים, מדוע?

אדם ובהמה

ומותר האדם מן הבהמה אין, כי הכל הכל
(קהלת ג:ט) לבד הנשמה הטהורה שהיא עתידה
לתן דין וחשבון לפני כסא כבודך (ברכות השחר)

טהרה וטומאה

שני מושגי יסוד בעולם הרוחני, טהרה, וטומאה.
כיצד ידע אדם, אם הוא טמא או טהור? שהרי
העולם הרוחני סתום וחתום בפנינו.
נבאר עפ"י הסוד.

בענייני הגוף, אין הבדל בין אדם לבהמה, אך
בפנימיות, לאדם ניתנה נשמה טהורה.
אצל הבהמה, אין הפרש בין טומאה וטהרה,
שכן היא כל הזמן טמאה. אך האדם, שבקירבו
נשמה טהורה, צריך לשמור עליה נקיה ולהיזהר
מאד שלא לטמאה.

בפשט, בעולמנו יש ניקיון ולכלוך. אך גם
ברוחניות, הטהרה היא ניקיון הנפש והטומאה
לכלוך הנפש.

הנשמה, יצירה של הקדוש ברוך הוא, כמו
שאנו מברכים בכל בוקר: אלהי! נשמה שנתת
בי טהורה. אתה בראתה, ואתה יצרתה, ואתה
עתיד לטלה ממני, ולהחזירה בי לעתיד לבוא
(ברכות ט:ב) והשם יתברך לבדו מחליט, מתי תיוולד,
ומתי תסיים תיקונה, לאיזה הורים, באיזו מדינה,
עיר, שכונה, ומתי תקום לתחייה, בזמן תחיית
המתים.

המילה טומאה, גם אותיות אטום, והיא כנגד
המושג טמאים.

כמובא בגמרא תנא דבי רבי ישמעאל עבירה
מטמאת לבו של אדם. שנאמר אל תשקצו
את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא
תטמאו בהם ונטמאתם בהם (ויקרא יא:מג) אל תקרי
ונטמאתם אלא ונטמאתם (יומא לט:א)

נשמת היהודי, שורשה גבוה עד אין שיעור, לכן,

טומאה הינה מסך המבדיל בין האדם, לשם יתברך, ומפריע להבין את דיבור הנשמה, או להכיר בהשגחה עליונה.

המסך הזה גורם לספקות וכפירה באמונה ויראת שמים, גורם לפיזור המחשבות ופיזור הנפש, ובשל כך גורם לתשישות נפשית רבה.

המסך גורם לחוסר חשק ורצון להתפלל או לעסוק בתורה, משום שאדם את הנפש, מכסה אותה, ולכן אינה יכולה להבין מהו רצון הבורא.

הטמטום, פרושו אטימות ורצון בסכלות, כלומר הטומאה מעוררת רצון וחשק לעסוק בכל מיני עניינים אך לא בלימוד התורה וקיום מצוותיה.

אם כן, כאשר מתעורר חוסר חשק להתפלל וללמוד תורה, ובמקומם מתעורר רצון לעסוק בענייני החומר והעולם הזה, שאין לו תכלית כלל וכלל, נבין שכיסה אותנו מסך המבדיל וחוצץ בינינו לבין אבינו שבשמים.

פרה אדומה על שום מה?

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עליה עליה על (במדבר יט:ב)

בעולמות הטומאה והטהרה יש מדרגות, החמורה מכל הטומאות הינה טומאת מת ונקראת 'אבי אבות הטומאה', המתגלה לאחר

מיתת אדם.

כל הנוגע במת, או באחר שנגע במת, או שהה תחת קורת גג אחת עם מת, נטמא בטומאה זו, ולא ניתן להסירה על ידי טבילה במקווה, אלא בלבד, על ידי אפר פרה אדומה.

פרה אדומה בצבע חום-אדמדם ללא שערות שחורות כלל, שאין בה מום, ולא עלה עליה עול.

איך ניתן לבדוק על ידי הסתכלות בעיני הפרה אשר לא עליה עליה על? מובא בפסיקתא רבתי ועוד סימן אחר יש בה, עד שלא עליה עליה על, עיניה שוות. עליה עליה על, עיניה שורות, והיא מתחלפת [מביטה לכאן ולכאן] פוזלת ומסתפלת בעל (פסיקתא יד:א)

סוד גלגל העין

מדוע הקדוש ברוך הוא כעס על שאול המלך, עד שנאמר קרע ח' את ממלכות ישראל מעליך היום (שמואל א טו:כח).

אומר רבינו יוסף חיים הבן איש חי זצ"ל, דידוע שיש בעלי כישוף המהפכים עצמם לבהמות, וכך היו עושים העמלקים, שהיו מהפכים עצמם לבהמות במלחמה כדי שינצלו.

וכותב ר' בעל הטורים ז"ל, לכן ציוה השם יתברך את שאול המלך להרוג בעמלקים, וגם את כל הבהמות כולן. (עוד יוסף חי, שמיני)

מטהרת ומטמאה

וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרָז וְאֵזוֹב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת
וְהִשְׁלִיךְ אֶל תּוֹךְ שִׁרְפַת הַפָּרָה (במדבר יט:א) את
הפרה, שוחטים ושורפים עם עץ ארז, אזוב
ותולעת שני. את האפר, מערבבים עם מי מעיין
ומזים על האדם שנטמא, באמצעות קלחי אזוב,
בכך נטהר.

היכי ליעבִיד, איך ייתכן, שכל העוסקים במלאכת
הקודש של הכנת האפר, כדי לטהר את הטמא,
היו נטמאים בעצמם? כתיב וְהִשְׁרַף אֹתָהּ יִכָּבֵס
בַּגָּדִיו בַּמַּיִם וְרָחַץ בְּשָׁרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד
הָעֶרֶב: (במדבר יט:ח)

שלמה המלך ע"ה, החכם באדם, שהבין בכל
סודות הבריאה והתורה, לא הצליח לפצח עניין
המצווה המטהרת ומטמאה, ולבסוף הודה על
כל אלה עמדתי ופרשה של פרה אדומה חקרתי
ושאלתי ופשפשתי כֹּל זֶה נִסִּיתִי בַּחֲכָמָה
אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי (קהלת ז:כג)
(במדבר רבה יט:ג)

הסוד של פרה אדומה התגלה רק למשה רבינו
עליו השלום, ודרש ר' יהושע אבן שועיב תלמידו
של הרמב"ן כי דבר זה הוא מנפלאות השם
יתברך, לעשות דבר והיפוכו (דרשות על התורה סח:עב)

אומר הרמב"ם: תשע פרות אדומות עשו

אך שאול לא עשה כדבר השם, ויאמר שאול
מִעֲמִלְקֵי הַבִּיאוֹם אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל מִיטֵב
הַצֹּאן וְהַבָּקָר לָמַעַן זִבְחַ לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם (שמואל א
טו:ט)

הקדוש ברוך הוא כעס מאד והורידו מן המלוכה
מֵאַסְתָּה אֶת דְּבַר ה' וַיִּמָּאֲסָה ה' מִהָיוֹת מֶלֶךְ
עַל יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׁמוּאֵל קִרַּע ה' אֶת
מַמְלְכוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיָהּ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לְרַעְיָהּ
הַטּוֹב מֵמֶךָ. (שמואל א טו:כז,כח).

וכותב בספר חסידים שאותם המהפכים עצמם
לבהמות בכישוף, אעפ"י שכל הגוף מתהפך,
גלגל העין לא מתהפך.

כמובא בגמרא, סוגי המומין בבהמה לפוסלה
להקרבה, בין טמאין בין טהורין וחד מנייהו
וְגִלְגַּל עֵינָיו עָגוֹל כְּשֶׁל אָדָם (בכורות מ:א) הוא פסול
לקורבן.

כיוון שלקחו אותם הבהמות לקורבן, ובדקו
אותם שלא יהיה בהם מום, ואם היו אלו
עמלקים שהפכו עצמם בכישוף, היה זה ניכר מן
העין שלהם.

לכך עשה הקדוש ברוך הוא נס, שבל האיברים
יכולים להופכם חוץ מגלגל העין, שאין שליטה
עליו בכישוף להפכו, ועל כן ציוה לבדוק
הקורבנות לפני הקרבנם וע"י בדיקת גלגל העין,
ע"י הנס, ניכר כבוד השם יתברך. (עוד יוסף חי, שמיני)

משנצטוו במצווה זו עד שחרב הבית בשניה. ראשונה עשה משה רבינו, שניה עשה עזרא, ושבע מעזרא עד חורבן הבית, והעשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה אכ"ה.

הדין, נקבל פר"ה. כלומר, שורש הבריאה הינו פר"ה ולכן כאשר נרצה להסיר טומאת מת נצטרך לעלות לשורש החיים שהוא למעשה פרה.

ומוסיף זכר דוד לר' דוד זכות ממודנה, כי בעת תחיית המתים, יזו גם על אותם 'ישני אַדְמָה' שקמו לתחייה, כדי לטהרם מטומאת מלאך המוות השורה עליהם משעת המיתה. לכן אדומה כתיב אַדְמָה, בכתוב חסר, לרמוז על אַדְמָה.

גם במילה אפר יש אותיות 'פר', מכאן נבין מדוע ציוותה התורה לשרוף את הפרה עד לאפר. כנגד האפר הגשמי, מתגלה שורש הדין בעולם הרוחני, וממתק את כל הדינים, באותו אופן בדיוק שמתמתקים הדינים כשאדם עושה תשובה, כאמור, תשוב ה'.

אמאי פרה?

מדוע נסמכה פרשת חקת לפרשת קרח, למה דווקא פרה ומדוע אדומה?

מחלוקת, מעוררת דין קשה, וכאשר מתגלה דין והוא לא ממותק, נתפסת בו טומאה.

בפרשה הקודמת קורח עורר מחלוקת, גילה את הפירוד, התעוררה מידת הדין הלא ממותקת, לכן הכל נטמא.

מסיבה זו עוסקת פרשת חוקת, בדינים של טהרה, ומלמדת כיצד לעלות מהטומאה החמורה של המחלוקת הנוראה על משה רבנו שבעקבותיה מתו אלפים רבים והתגלה אבי אבות הטומאה בקרב ישראל.

כידוע, הקדוש ברוך הוא ברא את עולמותיו ע"י אותיות, לכל אות, נתן כוח מיוחד, האציל, ברא, יצר ועשה.

עפ"י הסוד, אותיות מ נ צ פ כ הן האותיות שורשיות, שבהן נברא העולם. אותיות אלו נקראות אותיות סופיות, וצורתן משתנה בסוף מילה.

אם נחלק את כל האותיות לחסד ודין, נצטרך לומר שכ"ב האותיות הן 'חסד' והאותיות הסופיות הן 'דין'.

מנצפ"כ גי' 280, גי' פ"ה. ושורש מידת הדין מיוצג בשם הקדוש אֵלֶקִים. נוסיף לפ"ה (חמש) אותיות אֵלֶקִים המסמל את שורש

דין ממתק דין

היתכן שדין ממתק דין, ולא חסד ממתק דין?

ובכן, אמת הדבר שחסד ממתק דין אבל ישנן מדרגות של דין, שאפילו חסד אינו יכול למתק. כלל בקבלה ובחסידות: אין הדין מתמתק אלא בשורשו.

לדוגמא, על מדורה בוערת אפשר לשפוך דלי מים ולכבותה, אך לא כדי לכבות באר נפט בוערת.

איך ממתקים דין קשה שכזה? כיבוי באר נפט בוערת מתבצע באמצעות פיצוץ דינמיט היוצר גל הדף עוצמתי ובכך מנתקת הלהבה ממקור הדלק וההדף חונק את החמצן סביבה.

דוגמא נוספת, להסרת כתם צבע או שמן חזק, מים לא תמיד יועילו, לכן יש להסירו ע"י שורשו, זהו הנפט.

בראש השנה, מתגלים דינים קשים, של תחילת שנה. תורת הסוד עוסקת רבות במיתוק אותם הדינים, ובתפילה של ראש השנה יש כוונות מיוחדות למיתוק הדינים בשורשם, בנוסף לשופר, גם בו המילה פ"ה.

מדוע אדומה?

כאמור, לכל צבע רוחניות שונה. לבן מסמל חכמה, ירוק רוגע וכו'. הצבע האדום מסמל את מידת הגבורה והדין.

לכן בכדי לעלות לשורש הדין ולמתקו, נצטרך ודאי פרה, אך מצטרך גם שתהיה אדומה, זהו שיא הדין. שיא הדין מוליד טהרה גבוהה וחיים מחודשים.

אדם שנטמא בטומאת מת, מורחק מאד

מהעולם הרוחני, מרגיש דכדוך ועצבות, אך ברגע שהכהן מזה עליו אפר פרה אדומה הוא חוזר למצבו הקודם, חש קרוב להשם, ורצון לחיות, שמחה עצומה וחיים חדשים ממש.

הצד הנסתר

וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָה בְּאַצְבָּעוֹ וַהֲזָה אֶל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדָּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים
(במדבר יט:ד) מדוע שבע פעמים?

נסביר, העולם הרוחני מחולק לזכר ונקבה. כלומר, כוחות זכריים מתאפיינים ביכולת ההשפעה וכוחות נקביים מתאפיינים ביכולת ההכלה וע"י כך נוצרת שלמות והרמוניה.

העולם הגשמי בנוי משהו כיוונים: צפון, דרום, מזרח, מערב, מעלה ומטה, הכיוונים האלו מוגדרים כ'זכר'.
אך ישנו עוד צד אחד שחסר לנו. נסתה.

האדם הראשון כשנברא, לא ידע איפה אישתו, הוא חיפש את הצד הנקבי שיסייע לו בגילוי האלוקות, עד שהקדוש ברוך הוא הפיל עליו תרדמת. ולקח אחת מצלעותיו וממנה גילה לאדם את הכוח הנקבי שלו.

כאן נסביר נקודה חשובה, המילה 'צלע' אינה כפשט ההבנה, אלא הכוונה צד. ככתוב על צלעות המזבח, הכוונה לצדדי המזבח.

כלומר הכוח הנקבי הינו עוד צד של האדם והצד הזה, השביעי, הוא נסתר.

כך גם בימות השבוע, ישנם ששה ימי חול, והצד הנסתר, הוא כנגד היום השביעי, השבת, המתגלה בסיומם של ששת ימי החול. וכתוב מי שֶׁטָרַח בְּעָרֵב שֶׁבֶת יֹאכֵל בַּשַּׁבָּת (עבודה זרה ג:א).

כלומר, על מנת לגלות את הצד השביעי עלינו לטרוח, כמובא בגמרא אָדָם מְחַזֵּר אַחֲרֵי אֲבִדָתוֹ (קידושין ב:ב), כלומר אחרי אשתו, האישה משולה לאבידה של האיש.

הצד השביעי מתגלה בעקבות מאמץ ועבודה קשה, ככתוב מוֹצִיא אֲסִירִים בְּבוֹשֹׁרוֹת (תהלים סח:ט), פרש"י בּוֹשֹׁרוֹת, הם בְּכִי וְשִׁירוֹת.

כדי שהצד השביעי יתגלה, עלינו ליצור 'התכללות' בין כל הכיוונים, כלומר ליצור חיבורים בין כל הצדדים.

לצורך המחשה, נמתח קוים בין ששת הכיוונים, ממזרח למערב, מצפון לדרום, משמים לארץ, אז תתגלה נקודת מפגש אמצעית ביניהם, הנקודה הזו, היא הצד השביעי הנסתר, גילוי הכוח הנקבי שבאמצעותו מתגלה ההרמוניה והשלמות.

הרווק והנקבה

פתח ריש לקיש בסוטה אמר: הכי אין מזווגין לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו שנאמר **פִּי לֹא יִנּוּחַ שֶׁבֶט הָרָשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצְּדִיקִים** (תהלים קכה:ג)

אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן: וקשין לזווגן כקריעת ים סוף שנאמר **אֱלֹהִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בְּבוֹשֹׁרוֹת** (תהלים סח:ז) איני והא, אמר רב יהודה אמר: רב ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני בית פלוני שדה פלוני לפלוני לא קשיא הא בזוג ראשון הא בזוג שני: (סוטה ב:א)

כאשר הרווק מצליח להתכלל ברוחניותו, על ידי לימוד תורה, תפילות, גמילות חסדים, וצדקות, יאהב כל יהודי בליבו, וימנע מהקפדות, לפתע תתגלה הנקודה השביעית שלו - אישתו!

נסביר, ברגע שמתגלה הנקבה הרוחנית, הרווק ירגיש צורך עז להינשא ומהה לכן שומעים לא פעם, על רווק ושכנתו, המיודדים במשך שנים, ולפתע פתאום - נישאים. או, על פגישת שידוך לא צפויה, ותוך פגישה אחת - נישאים.

זה מכיוון שהרווק מצא את הנקבה הרוחנית שלו, ובאותו הרגע ממש, מתעורר בו דוחק עז להתחתן ואין מה שיעצור בעדו.

התאמה בין בני זוג, זה כבר עניין אחר, כגון רקע חינוכי דומה, רקע משפחתי דומה, רצונות ושאפויות דומים וכו'.

כל הזיווגים נעשים ע"י הקדוש ברוך הוא,

ונקבעים על פי תיקונו של כל אדם, ככתוב קשין לזווגן כקריעת ים סוף, ולכן, כבר ממש לאחר החופה, מתחילים הנסיונות.

ואם בני הזוג, בעלי יראת שמים, ומידות טובות, שוכני תורה ומצוות, זכו! ושכינה ביניהם והם בעלי דיעה אחת, ולא יתעוררו המחלוקות!

אך במידה ואין אלוקות מעל ראשם, וכל אחד לעצמו, לצורכיו ורצונותיו האישיים, ל"ע יתחילו הצרות. וזה עניין אחר כשלעצמו.

קדוש וטהור

נתבונן ונשים לב שהכהן מסמל כוח אלוקי הנקרא קודש והוא זה שמטהר.

הרוב שוגים בהבנת המושגים קדושה וטהרה. ההיפך מקודש הוא חול. ההיפך מטהרה הוא טומאה.

הקדושה והטהרה הם שני תחומים נפרדים. בכדי להתקדש, על היהודי לעלות במדרגות מחול לקודש.

כדוגמת יום השבת, כאשר בערב שבת מתחיל תהליך של ניתוק מעולם המזיקים המתאחזים בימי החול ובכניסת שבת הם ניתקים מאתנו, ואנו מובדלים מהם ועולים אל עולם הקדושה. לכן אומרים שַׁבַּת קודש, לא שַׁבַּת טהרה.

אך להיטהר אפשר ע"י נטילת ידיים או טבילה

במקווה, פעולות גשמיות אלו אינן מקדשות את האדם. כמו כן אינן קשורות ללימוד תורה.

לימוד תורה נעשה ע"י המוחין, לא ע"י הגוף, לכן אינו מעלה מטומאה לטהרה, אלא מקדש את האדם. ככתוב, אין דברי תורה מקבלין טומאה (ברכות כב:ע"א).

הקדושה נמשכת מהנשמה ואין יכולת לטמאה, לא כן הגוף, שנטמא.

הקדושה היא כנגד 'הראש', המוחין.

הטהרה היא כנגד הגוף.

הקדושה קשורה בפעולת הזכה.

הטהרה קשורה לעבודת הנקבה.

הכהן הוא 'קדוש'.

הלוי הוא 'טהור'.

הכהן הוא חסד.

הלוי הוא גבורה.

עפ"י הזוהר הקדוש, קורח אמנם חולק על משה רבינו, אך למעשה, חולק על אהרן!

קורח שואל איך יתכן שמשה ואהרן, שהם אחים, אבל משה הוא לוי ואהרן הוא כהן. קורח טוען שהוא גם כן ראוי למעמד של כהן.

בסוד המחלוקת, קורח הוא לוי שחולק על כהן - כלומר הטהור חולק על הקדוש.

מכאן שפרשת חוקת, עוסקת בדיני טומאה וטהרה, קודש וחול, מסבירה את המחלוקת בין צד השמאל הוא הלוי - גבורה, טהרה, נקבה.

מול צד הימין הוא הכהן - חסד, קדושה, זכר. אך הם תחומים שונים, כל אחד בפני עצמו.

אור השבת, כולנו מייחלים ומצפים שתיכנס שבת מלכתא ועימה שלוה, נחת ומנוחה.

יעקב אבינו ע"ה, ישראל, כנגד התפארת, קו האמצע, המאוזן בין ימין ושמאל, בין גבורה וחסד בין זכר ונקבה. זהו מצב של דעת בריאה ושקולה, שעלינו לשאוף לה, להיות קדושים וטהורים בד בבד.

המזיקים נפרדים מאיתנו ביום השבת בעולם הרוחני, אך גם עלינו לעשות פעולות בעולם הגשמי כדי להסירם. במשך ימי החול העולמות הרוחניים יורדים ושוכנים עם קליפות והמזיקים בטומאה. בעת כניסת שבת קודש, העולמות מתחילים לעלות ולהתנתק מעולם הקליפות והמזיקים.

מנוחה

מנוחה פרושה שביתה. המושג מנוחה מתייחס לגוף, הזקוק לפעמים למנוחה. לא כן הנשמה, הנמצאת תמיד במנוחה כיוון שמקומה עם הקדוש ברוך הוא.

יראי שמים, הרוצים להיטהר מהמזיקים של ימי החול, יעשו שלוש פעולות חשובות לפני כניסת השבת, ויכנסו ליום השבת נקיים ממזיקים:

א. להתקלח לכבוד שבת קודש, ולשטוף במים חמים פנים, ידיים ורגלים.
ב. לערוך את השולחן השבת, לכסות במפה יפה, כלים מהודרים ולומר **וַיִּדְבֶּר אֱלֹהֵי זֶה הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'** (יחזקאל מא:כב).
ג. להדליק נרות שבת, אחד בפמוט ימין ואחד בפמוט שמאל. ולכוון בפשט, שכאשר נביט בהם בעת חזרתנו מבית הכנסת, נרות אלו הדולקים כעת בקדושת השבת, מכבים את שני הנרות בעולם הטומאה, ומשאירים את המזיקים בחושך.

וכן לכוון נר אחד כנגד זכור ונר אחד כנגד שְׁמוֹר, אחד כנגד מְצוֹת עֲשֵׂה ואחד כנגד מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה.

הכוונות האלו בעת ההבטה בנרות מסלקים את המזיקים מזיו פניו של המביט, ומסלקים את החושך והמוות מהבית.

פשוט, שמנוחה פירושה הפסקת מלאכה. אך עפ"י הקבלה, פירוש המושג 'מנוחה' הוא ההיפך, התעצמות העבודה פי כמה וכמה.

לצורך המחשה, נתבונן על מאוורר בפעולה, כאשר הסיבוב איטי, ניתן לראות את כנפיו, ולעקוב אחר סיבובם, אך כשהמהירות גבוהה לא ניתן להבחין בהם, ונראים כמקשה אחת. באופן דומה, כאשר עבודת השם מתעצמת הנשמה עוברת למהירות טיסה בעוצמה גבוהה דבר הגורם לה נחת גדול.

שבת קודש

הדלקת נרות שבת שומרת על הבית ועל יושביו למשך כל השבוע. ערך הנרות גבוה מהלחם והיין, ואין להם תחליף.

מכאן, נבין סוד נפלא, כשהאישה מכסה את עיניה בעת הדלקת הנרות ולאחר מכן פוקחת ומביטה בנרות זה מכיוון שהאישה חטאה וכיבתה נרו של עולם וגרמה להוריד חושך בעולם. לכן מכסה תחילה את עיניה כנגד החושך ואז פוקחת אותן ורואה אור חדש. זהו אור של תיקון העולם - אור של חיים, אור של קודש.

והמלאכים בורחים מהם.

המלאכים אוהבים בושם טבעי, ריח טוב, כמו הקטורת. ריח הקטורת הנפלא בבית המקדש הגיע עד יריחו ומשך מלאכים רבים. לכן אדם המניח על שולחן השבת עצי ועשבי בשמים, ימשכו לשולחנו המלאכים.

סוד הבושם

האדם הגשמי אינו יכול להבין, או להרגיש, את שכרה הרוחני של הנשמה, לכן דיברה תורה בלשון בני אדם.

חולי הטומאה

הטומאה והטהרה אמנם קשורים בגוף, אך בעלי השפעה ישירה על המוחין. הטומאה גורמת לפיזור הנפש. מחשבות מרובות וטרדות בלתי פוסקות, קפיצה ממחשבה למחשבה, דאגות וחרדות. מכוח הדינים הקשים שבה היא מפרדת את האחדות, מנפצת את הריכוז.

הטומאה גורמת עייפות קשה, עצבות, וחרדה. פעמים רבות, הדכאון מביא לשינה מרובה, מדוע? מכיוון שבשינה יש ריכוז מחשבות לנקודה אחת, ההיפך מפיזור הדעת, וכך המוח נרגע.

אנשים שנפגעים מרוחות, הנקראים חולי רוח, הם אנשים שמרבים טומאה ולכלוך. בדרך כלל מגדלים ציפורניים, מאריכים שיער, לא מרבים להתקלח. הטומאה והמזיקים נמשכים לכך

בושם, פירושו 'השכר' של הצדיק בעולם הרוחני, ככתוב בהאי אגרא דאמרת לא בעינא יחיבנא לך לעלמא דאתי תליסרי נהרוותא דמשחא אפרסמון דכיין כפרת ודיגלת דמענגת

בהו (תענית כה:א)

הצדיקים זוכים בעולם הרוחני ל"ג נהרוותא דמשחא אפרסמון, 13 נהרות של שמן אפרסמון זך וטהור להתענג בהם.

האפרסמון הוא רמז לבושם המובחר והמעודן ביותר של התענוג הנפשי והרוחני העצום לאין שיעור, ונקרא בלשון חז"ל 'מעדני מלך'. ל"ג הנהרות הם מידות הרחמים של הקדוש ברוך הוא, שפע עצום.

לכן, החולם על בושם, פירוש, שנמתקו הדינים מעל אותו אדם.

מתעלה ברוחניותו ובכך מקדש את המוחין ומטהר את גופו.

לגרש הטומאה

אך החומר לכשעצמו, אינו יכול להתעלות ברוחניותו, לקבל מוחין ויכולת דיבור. חומר נשאר חומר. לכן הוא כלה ונאבד מן העולם. לא כן המוחין, הנשארים לאחר המוות, לפיכך נשארים נצחיים. אם החומר היה מתקדש, ודאי היה נצחי גם כן.

כדי להינצל מעומק הטומאה ולעלות אל הטהרה, עלינו לשמור על נקיון הגוף ונקיון הידיים, ולהקפיד על נטילות ידיים לאחר כל נגיעה בגוף, במקומות המכוסים, לאחר מעבר במקומות מזהמים או לאחר כניסה לבית הכסא ומקלחת. וכן להקפיד על טבילה במקווה.

אך כאמור, מנפלאות השם יתברך, לעשות דבר והיפוכו, אם כן, מה נאמר על כלי המשכן ובית המקדש? כלי המשכן התקדשו בציווי השם יתברך ומפאת קדושתם, אסור היה לראותם, והיו מכסים אותם. לכן, לאחר החורבן, כל הכלים שהיו בבית המקדש, נגנזו, עד לבניין בית שלישי בבאכ"ה.

המקובלים מאד מחמירים, בשום אופן לא להאריך ציפורניים ושיער. ר' שלום שרעבי זצוק"ל, הרש"ש הקדוש, אף החמיר ויצא בקריאה חמורה למגדלי הציפורניים שהם נותנים למזיקים אחיזה ובכך גורמים לאסונות רבים בעם היהודי. כמו כן, מקפידים המקובלים לעולם לא ללבוש צבע אדום, המסמל את מידת הדין הקשה, הרוע, הקליפות והטומאה.

אם כן, הקדוש ברוך הוא יכול לקדש את החומר וכן צדיקים קדושי עליון, כמו הבבא סאלי זצוק"ל הרב כדורי זצוק"ל זיע"א, והלוואי שנזכה כולנו להתקרב ולו במעט לדרגתם כי"ה.

הרש"ש הקדוש זיע"א נפטר בשנת ה'תקל"ז (1777 למנינם) ומה נאמר בימינו, על כל הפריצות, הקעקועים, חילולי השבת, ומאכלות אסורות ואין ספור עבירות שלא מן הראוי בקודש להזכירן כאן.

כלי המקדש

האם אפשר לקדש את החומר? האדם בנוי מחומריות ורוחניות המושג 'טהרה' ו'קדושה' נכונים לגבי הרוחניות. כלומר, האדם